

Nieuwsbrief januari 2021

Nieuws uit Nederland

Overeenkomst met België over grensarbeiders verlengd

De overeenkomst die Nederland met België heeft gesloten over de fiscale gevolgen voor grensarbeiders die als gevolg van de coronacrisis verplicht thuiswerken of thuis blijven zonder te kunnen werken is opnieuw verlengd. Nu tot en met 31 maart 2021.

De Belgische Rijksdienst voor Sociale Zekerheid (RSVZ) heeft laten weten dat zij tot 30 juni 2021 geen rekening houdt met Corona-thuiswerkdagen om te bepalen welke sociale zekerheidswetgeving van toepassing is.

Bron: Ministerie van Financiën 9 december 2020.

Nog geen nieuw belastingverdrag met België

In het Belgische parlement is onlangs de voortgang van de onderhandelingen over een nieuw belastingverdrag tussen België en Nederland aan de orde geweest. De minister gaf hierbij aan dat de onderhandelingen op het moment niet formeel hervat zijn, maar dat dit wel de bedoeling is. Maar dat hierbij wel rekening gehouden moet worden met de verkiezingen eind maart in Nederland.

Ook is aan de orde gekomen dat indien de onderhandelingen op termijn leiden tot een nieuw belastingverdrag, op dat moment zal worden nagegaan, of het opportuun is om een commissie op te richten naar het voorbeeld van de toenmalige Commissie Grensarbeiders. De opdracht van deze commissie was destijds om de knelpunten in kaart te brengen waarmee grensarbeiders in de praktijk geconfronteerd werden t.b.v. de overgang van het oude naar het nieuwe belastingverdrag. Ook diende de commissie destijds om aanbevelingen en oplossingen voor te stellen voor alle vastgestelde knelpunten. Op dit moment zijn werknemers belastbaar in de werkstaat. Niets wijst erop dat een toekomstig nieuw belastingverdrag een wijziging in deze regeling zal aanbrengen.

Bron: Belgische Kamer van vertegenwoordiging 13 januari 2021.

Niet-kwalificerende Nederbelg kan toch hypotheekrente aftrekken

De belangrijke vraag die hier aan de orde komt is of iemand die geen kwalificerende buitenlands belastingplichtige is, toch in aanmerking kan komen voor bepaalde aftrekposten in Nederland met een beroep op het Unierecht. De Rechtbank oordeelt dat niet moet worden gekeken naar het inkomen in België vóór aftrek ter voorkoming van dubbele belasting, maar naar het inkomen dat effectief door België kan worden belast. Ofwel, een nieuwe uitspraak die duidelijk maakt dat Nederland de regeling voor buitenlands belastingplichtigen ruimer vorm moet geven en dat het percentage van 90% dat in de wet staat niet in alle situaties zaligmakend is.

De casus is als volgt. Een man werkt in Nederland en woont in België. In België beschikt hij over een eigen woning. De vraag is of hij de hypotheekrente in Nederland in aftrek kan brengen. Daarbij is niet in geschil dat hij geen kwalificerende buitenlands belastingplichtige is. De man stelt dat hij in België geen inkomsten van betekenis verwerft. De inspecteur is het daar niet mee eens en wijst erop dat hij in België een inkomen van € 43.000 geniet.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat de man recht heeft op aftrek van hypotheekrente. Dat hij geen kwalificerende buitenlands belastingplichtige is, is volgens de Rechtbank niet van belang. De man verwerft volgens de Rechtbank in België geen inkomsten van betekenis. Het inkomen van € 43.000 bestaat namelijk voor € 42.000 aan netto-inkomsten van zijn Nederlandse dienstbetrekking dat in België is vrijgesteld. Er resteert dan in België feitelijk een inkomen van € 553 aan inkomsten uit onroerende goederen en € 329 aan roerende inkomsten. Verder blijkt dit niet alleen uit het feit dat de man zijn woonbonus niet volledig kan benutten door een te laag effectief in België belastbaar inkomen, maar ook uit het feit dat de belastingvrije som van € 7.090 veel hoger is dan het effectief in België belastbaar inkomen.

Bron: Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 20 november 2020.



Belastingheffing over uitkeringen onder belastingverdrag met Portugal

Onlangs heeft de Hoge Raad prejudiciële vragen van Rechtbank Zeeland-West-Brabant beantwoord over de toepassing van het pensioenartikel in het belastingverdrag met Portugal op AOW- en WAO-uitkeringen. De hoofdregel is dat het woonland het heffingsrecht heeft over pensioenen, soortgelijke beloningen, lijfrenten en sociale zekerheidsuitkeringen. Bij wijze van uitzondering mag ook het bronland heffen, en moet het woonland voorkoming van dubbele belasting verlenen, als is voldaan aan drie voorwaarden:

- a. in het bronland is de opbouw van de oudedagsvoorzieningen fiscaal gefacilieerd;
- b. het woonland betreft de uitkeringen niet in de heffing tegen het algemeen van toepassing zijnde tarief voor inkomen uit dienstbetrekking; en
- c. het totaalbedrag van de uitkeringen is groter dan € 10.000 bruto per kalenderjaar.

De bijzonderheid zit in de exacte formulering van deze uitzonderingsbepaling. In de aanhef en bij voorwaarde c staan alle oudedagsvoorzieningen die de hoofdregel noemt. In voorwaarde a en b zijn sociale zekerheidsuitkeringen echter niet genoemd, terwijl pensioenen, soortgelijke beloningen en lijfrenten wel expliciet zijn opgenomen.

De Hoge Raad oordeelt dat de tekst van artikel 18, lid 2 van het belastingverdrag niet eenduidig is. Ook biedt de context van het belastingverdrag geen helderheid over de juiste uitleg van deze bepaling. De Hoge Raad merkt vervolgens op dat een Nederlandse sociale zekerheidsuitkering aan een inwoner in Portugal alleen in Nederland mag worden belast als aan alle drie de voorwaarden van artikel 18, lid 2 is voldaan. Voor de AOW-uitkering geldt verder dat niet is voldaan aan de voorwaarde dat het pensioen van belasting is vrijgesteld in de bronstaat. Voor het criterium 'in de belastingheffing wordt betrokken' in onderdeel b van artikel 18, lid 2 is niet de feitelijke aanslagoplegging in de woonstaat maatgevend, maar de wijze waarop de uitkering volgens de wetgeving van de woonstaat in de belastingheffing moet worden betrokken. Daarbij komt geen betekenis toe aan het effect op die heffing van maatregelen ter voorkoming van dubbele belasting. Tot slot oordeelt de Hoge Raad dat geen sprake is van fiscale faciëring van de AOW-uitkering. AOW-uitkeringen worden gefinancierd door het zogenaamde omslagstelsel. Dit brengt met zich mee dat in het verleden betaalde AOW-premies niet samenhangen met de AOW-uitkering.

Bron: Hoge Raad 6 november 2020.

Hypotheekrente bij Nederbelgische voor 50% aftrekbaar

Een in België woonachtig vrouw is kwalificerend buitenlands belastingplichtige, haar echtgenoot niet. Het huis waarin ze wonen is gezamenlijk eigendom, ieder heeft de onverdeelde helft. De woning is gefinancierd met een hypotheecaire geldlening. De vrouw heeft inkomsten uit tegenwoordige arbeid uit Nederland. De man ontvangt pensioen- en lijfrente-uitkeringen uit Nederland, die in België worden belast. De vrouw wil in haar Nederlandse aangifte inkomstenbelasting 100% van de hypotheekrente in aftrek brengen.

Hof Den Bosch geeft aan dat de vrouw geldt als kwalificerende buitenlandse belastingplichtige, de echtgenoot niet. Alleen de kwalificerende buitenlandse belastingplichtige kan de rente in aftrek brengen. De echtgenoot kan voor toepassing van de Wet IB 2001 niet als partner gelden. Daarom zijn de (negatieve) inkomsten uit eigen woning ook geen gemeenschappelijk inkomensbestanddelen. Volgens de wettelijke regels heeft de vrouw geen recht op volledige aftrek van hypotheekrente. Ook oordeelt het Hof dat dat de wettelijke regeling van 2015 niet in strijd is met het vertrouwensbeginsel, dat er geen strijd is met Europees recht en dat er ook geen strijd is met het non-discriminatiebeginsel uit het belastingverdrag met België.

Bron: Hof 's-Hertogenbosch 23 juli 2020.

Ontslagvergoeding voor NederDuitsers belast

In 2002 wordt de arbeidsovereenkomst van belanghebbende beëindigd. Er wordt een ontslagvergoeding aan hem toegekend van € 75.000. Dit bedrag wordt als lijfrentekapitaal gestort in een lijfrentepolis bij een verzekeringsmaatschappij. De ingangsdatum van de lijfrente is bepaald op 14 januari 2014. Op 13 januari 2015 wordt met het opgebouwde lijfrentekapitaal een polis voor een periodieke uitkering afgesloten bij Reaal.

De man, die inmiddels in Duitsland woont, is het er niet mee eens dat bij de uitbetaling door Reaal loonbelasting wordt ingehouden. Volgens de man is er namelijk sprake van een pensioen als bedoeld in het belastingverdrag tussen Nederland en Duitsland. De belastingdienst is echter van mening dat de uitkering moet worden aangemerkt als inkomen uit arbeid, en dat Nederland heffingsbevoegd is.



Hof Den Bosch heeft eerder geoordeeld dat de man onvoldoende argumenten heeft aangedragen om aan te tonen dat hij samen met zijn ex-werkgever bedoeld heeft om een (aanvulling op) het pensioen overeen te komen. Dat het van meet af aan de bedoeling van de man zelf is geweest om de ontslagvergoeding te besteden als aanvulling op zijn pensioen, om daarmee onder meer zijn pensioenbreuk te repareren, is niet van belang. Wel van belang is dat in de correspondentie tussen de man en zijn ex-werkgever geen aanknopingspunten te vinden zijn waaruit volgt dat de ontslagvergoeding erop is afgestemd en ertoe strekt te voorzien tot voorziening in het levensonderhoud dan wel tot een aanvulling op het pensioen. Verder heeft het Hof nog opgemerkt dat in beide polissen is vermeld dat sprake is van uitkeringen op basis van artikel 11, lid 1, onderdeel g van de Wet op de loonbelasting en dat geen sprake is van pensioen. De Hoge Raad is met het Hof van mening dat Nederland heffingsbevoegd is.

Bron: Hoge Raad 2 oktober 2020.

Huurinkomsten Airbnb belast in Box 1

De Hoge Raad heeft geoordeeld dat de huurinkomsten van mensen die hun tuinhuis of een ander deel van de eigen woning via bijvoorbeeld Airbnb verhuren voor 70% in Box 1 belast moeten worden. Gerechtshof Amsterdam heeft eerder geoordeeld dat zulke inkomsten onder box 3 vallen, terwijl de rechtbank eerder tot de conclusie kwam dat de inkomsten helemaal niet belast hoeven worden.

In deze casus gaat het om een echtpaar die in 2015 hun tuinhuis verhuren via Airbnb. Dat levert het eerste jaar ruim € 3.500 op. Het bedrag is niet in de aangifte inkomstenbelasting opgenomen, in 2017 legt de belastingdienst een navorderingsaanslag op.

In een eerste procedure is de Rechtbank van mening dat geen sprake kan zijn van belastingheffing. Belangrijkste argument hierbij dat in de wet alleen wordt gesproken over tijdelijke verhuur van de gehele woning. In hoger beroep heeft het gerechtshof overwogen dat het tuinhuis slechts tijdelijk als hoofdverblijf aan het echtpaar ter beschikking staat en dat het tuinhuis in dat geval niet tot de eigen woning kan worden gerekend. Volgens het Hof zijn de inkomsten uit de verhuur daarom niet als belastbare inkomsten uit eigen woning aan de heffing van inkomstenbelasting onderworpen. Anders dan de Rechtbank oordeelt het Hof dat het tuinhuisje wel in Box 3 in aanmerking moet worden genomen, omdat het tuinhuis niet tot de eigen woning behoort.

De Hoge Raad is nu tot een ander oordeel gekomen en verwijst daarbij naar de wetsgeschiedenis. Daaruit komt naar voren dat een woning die door de belastingplichtige tijdelijk aan derden ter beschikking is gesteld, bijvoorbeeld tijdens een vakantie, toch als eigen woning voor de belastingplichtige wordt aangemerkt door aan die woning het karakter van hoofdverblijf gedurende die periode niet te ontnemen. Aan die intentie van de wetgever om geen gevolgen voor de toepassing van de eigenwoningregeling te verbinden aan de tijdelijke terbeschikkingstelling van een eigen woning aan derden, wordt onvoldoende recht gedaan als zou worden aanvaard dat de tijdelijke terbeschikkingstelling van een gedeelte van de aanhorigheid bij een eigen woning aan derden tot een ander gevolg zou leiden dan de tijdelijke terbeschikkingstelling van de gehele woning. Daarom moet er volgens de Hoge Raad van worden uitgegaan dat tijdelijke terbeschikkingstelling van een eigen woning of een gedeelte van, dan wel aanhorigheid bij, een eigen woning aan die woning niet het karakter van eigen woning ontnemt. Voor die gehele woning blijft in die perioden gelden dat zij geacht wordt anders dan tijdelijk als hoofdverblijf ter beschikking te staan aan de belastingplichtige of aan tot diens huishouding behorende personen.

Bron: Hoge Raad 18 september 2020.

Volledig heffingskorting in jaar van verhuizing

Een vrouw emigreert op 31 januari 2017 met haar echtgenoot naar Duitsland. In haar IB-aangifte 2017 geeft zij geen positieve inkomsten aan. Zij verzoekt wel om uitbetaling van de algemene heffingskorting en de verhoging van de algemene heffingskorting. Volgens de inspecteur heeft ze echter slechts recht op een deel van de heffingskorting.

Rechtbank Zeeland-West-Brabant oordeelt dat de vrouw toch recht heeft op uitbetaling van de volledige heffingskorting van € 2.254. De Rechtbank verwijst daarbij naar de wetsgeschiedenis. Gezien de wetsgeschiedenis valt niet in te zien waarom de bijzondere verhoging van de heffingskorting zou moeten worden onthouden in het jaar van emigratie, alleen maar omdat de belastingplichtige niet het gehele jaar niet-premieplichtig is.

Bron: Rechtbank Zeeland-West Brabant 2 oktober 2020.



Na tijdelijke terugkeer dochter eigen woning naar Box 3

Een man is sinds 2011 uitgezonden naar het buitenland. Zijn echtgenote woont tot 2014 in hun woning in Nederland. Vanaf 2014 woont zij ook in buitenland. Hun sinds 2010 uitwonende studerende dochter neemt tijdelijk haar intrek in de woning van 10 maart 2014 tot en met 7 mei 2014, in afwachting van een stage in Suriname. In die periode ontvangt zij geen beurs voor uitwonende studenten. De man merkt de woning in 2014 en 2015 aan als eigen woning.

Volgens Hof 's-Hertogenbosch stelt hij de woning vanaf 10 maart 2014 ter beschikking aan een derde, zijnde iemand dit niet tot het eigen huishouden behoort. De woning is dus vanaf dat moment geen eigen woning meer en valt in Box 3. De Hoge Raad volgt het oordeel van het Hof. Volgens de Hoge Raad is het daarbij niet van belang dat de dochter destijds geen eigen inkomen heeft gehad en door haar vader is onderhouden, en evenmin dat de dochter regelmatig bij haar ouders – al dan niet in de woning – is verbleven.

Bron: Hoge Raad 23 oktober 2020.

Aangaan huwelijkse voorwaarden op sterfbed geen schenking

Na een relatie van 33 jaren trouwen een man en vrouw op 2 september 2015 in wettelijke gemeenschap van goederen. Op 19 oktober 2017 gaan zij huwelijkse voorwaarden aan, waarbij wordt overeengekomen dat de man gerechtigd zal zijn tot 10% van zowel de schulden als de goederen van de gemeenschap en dat de vrouw gerechtigd zal zijn tot 90% van zowel de schulden als de goederen van de gemeenschap. De man overlijdt op 9 december 2017, de vrouw is enig erfgenaam. De vraag is of de wijziging van de gerechtigheid in de huwelijksgemeenschap moet worden beschouwd als een schenking.

Rechtbank Noord-Holland oordeelt dat uit enkele oudere arresten van de Hoge Raad blijkt dat het voor de heffing van schenkingsrecht noodzakelijk is dat een eenzijdige vermogensverschuiving tot stand wordt gebracht. Nu geen sprake is van een voltooide vermogensverschuiving, is er geen sprake van een schenking. Volgens de Rechtbank vindt bij het aangaan van de huwelijkse voorwaarden namelijk geen voltooide vermogensverschuiving plaats.

Ook wijst de Rechtbank er nog op dat de Hoge Raad er in de arresten op heeft gewezen dat het de taak van de wetgever is om desgewenst een wettelijke grondslag voor belastbaarheid te creëren voor situaties als de onderhavige. De rechtbank vernietigt de aanslag erfbelasting.

Bron: Rechtbank Noord-Nederland 20 november 2020.

In gemeenschap gehuwden kunnen apart schenken

De omstandigheid dat echtgenoten in gemeenschap van goederen zijn gehuwd, leidt niet tot een fiscale herkwalficatie van hun civielrechtelijke schenkingen. De inspecteur mag de schenking door de ene echtgenoot daarom niet voor de helt aanmerken als een schenking door de andere echtgenoot.

Een man maakt medio 2001 bij wijze van schenking een bedrag van ongeveer € 3,8 miljoen over van zijn Zwitserse bankrekening naar een bankrekening van zijn dochter. Zij meldt dit in eerste instantie niet bij de fiscus. Begin oktober 2014 licht zij de Belastingdienst alsnog in over haar gerechtigdheid tot het buitenlandse vermogen. De inspecteur constateert dat de ouders van de dochter op het moment van de schenking in gemeenschap van goederen waren gehuwd. Daardoor meent hij dat de moeder ongeveer € 1,9 miljoen heeft geschonken aan haar dochter. De inspecteur legt de dochter daarom een navorderingsaanslag schenkbelasting op inclusief boete.

De vrouw tekent beroep aan tegen de navorderingsaanslag. Rechtbank Noord-Nederland oordeelt dat de moeder in 2001 geen schenking heeft gedaan aan haar dochter. Voor het begrip schenking moet men namelijk in beginsel aansluiten bij het civiele recht. Hoewel de moeder in gemeenschap met de vader was gehuwd, maakt dat haar nog geen partij bij de schenking. De rechtbank vernietigt daarom de aanslag schenkbelasting.

Bron: Rechtbank Noord-Nederland 19 november 2020.

Minderheidsaandeelhouders wel verplicht verzekerd

Een onderwerp dat de afgelopen jaren voor de nodige rechtspraak heeft gezorgd. Het leek erop dat het standpunt dat de inspecteur in onderstaande casus inneemt door de jurisprudentie van de afgelopen jaren was achterhaald. Des te verrassender wellicht dat de inspecteur toch gelijk krijgt.



Wat is de casus? Een vennootschap houdt zich bezig met systeem- en gebruikerssoftware in ruime zin. Twee holdings hebben ieder 24% van de aandelen in de vennootschap. Een van de holdings is statutair bestuurder van de vennootschap. De vennootschap betaalt de managementvergoedingen aan de holdings en elke holding betaalt aan haar Dga salaris.

Wil sprake zijn van verplicht verzekering voor de werknemersverzekeringen van de Dga's moet er sprake zijn van een dienstbetrekking. Het Hof Arnhem-Leeuwarden merkt de relatie van de Dga's tot de vennootschap als dienstbetrekking aan. Volgens het Hof zijn de Dga's voor de vennootschap werkzaam vanwege hun persoonlijke kwaliteiten, visie en ideeën. Aannemelijk is daarom volgens het Hof dat de vennootschap niet akkoord zou gaan met vervanging. Daaruit leidt het hof af dat de Dga's gehouden zijn hun arbeid persoonlijk te verrichten. Ook aan het vereiste van een gezagsverhouding is volgens het Hof voldaan. De Dga's verrichten hun werkzaamheden onder gezag van de Algemene vergadering van Aandeelhouders (AvA) van de vennootschap. De AvA is statutair bevoegd tot het geven van instructies en tot benoeming, schorsing en ontslag van directeurs. De overeengekomen aandeelhouders-overeenkomst staat niet in de weg aan een gezagsverhouding. Evenmin staat hieraan in de weg het naar eigen inzicht invulling kunnen geven aan de wijze waarop de Dga's hun werkzaamheden verrichten.

Aan de vereisten voor een arbeidsverhouding is dus voldaan. De uitzondering van de Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder is niet van toepassing. Niet alle statutaire bestuurders hebben in de AvA een gelijk of nagenoeg gelijk aantal stemmen. Bovendien zijn niet alle aandeelhouders statutair bestuurder. De Dga's zijn daarom verplicht verzekerd voor de werknemersverzekeringen.

En vlak daarna is Rechtbank Gelderland in een soortgelijke casus tot dezelfde uitkomst gekomen. In deze casus houden A, B en C via hun management-B.V.'s ieder een belang van 9,49% in een tussenholding. Deze tussenholding houdt alle aandelen in een werkmaatschappij. De management-B.V.'s hebben overeenkomsten gesloten met de tussenholding op grond waarvan hun Dga's bestuurswerkzaamheden verrichten voor de tussenholding. De tussenholding heeft ook met de werkmaatschappij een overeenkomst gesloten tot het verrichten van diensten. Deze werkzaamheden worden uitgevoerd door de Dga's.

Rechtbank Gelderland oordeelt dat de Dga's verplicht verzekerd zijn voor de werknemersverzekeringen. Er bestaat namelijk een privaatrechtelijke dienstbetrekking tussen hen en de werkmaatschappij. Uit de gesloten overeenkomsten volgt dat de Dga's zelf de arbeid moeten verrichten en dat de vergoeding daarvoor jaarlijks wordt vastgesteld door de AvA van de tussenholding, waarin de Dga's geen beslissende stem hebben. Omdat de bestuurders van de werkmaatschappij ook de bestuurders zijn van de tussenholding, staan de Dga's volgens de Rechtbank ook voor hun werkzaamheden als bestuurders van de werkmaatschappij onder het gezag van de AvA van de tussenholding. Er is dan ook sprake van een gezagsverhouding. De Rechtbank verwijst daarbij naar de hiervoor beschreven uitspraak van Hof Arnhem-Leeuwarden. *Bron: Hof Arnhem-Leeuwarden 15 september 2020 en Rechtbank Gelderland 17 november 2020.*



Nieuws uit België

Nieuwe effectentaks in België

De Belgische regering is voornemens een nieuwe belasting in te voeren ter vervanging van de eerder vernietigde effectentaks. De nieuwe jaarlijkse taks op effectenrekeningen (JTER) wordt een abonnementstaks, geheven op de effectenrekening zelf en niet op de titularis van de effectenrekening. De JTER is van toepassing op effectenrekeningen aangehouden in België en in het buitenland, als de titularis een Belgisch rijksinwoner is. De taks is niet beperkt tot natuurlijke personen woonachtig in België, maar is ook van toepassing op vennootschappen en rechtspersonen onderworpen aan de rechtspersonenbelasting die gevestigd zijn in België. Daarnaast is de JTER van toepassing op effectenrekeningen aangehouden door niet-rijksinwoners (zowel natuurlijke personen als rechtspersonen), indien de effectenrekening wordt aangehouden in België. Aangezien de JTER een vermogenstaks betreft, kunnen niet-inwoners de toepassing van de JTER op hun Belgische effectenrekeningen vermijden, als het belastingverdrag het heffingsrecht op vermogen toewijst aan het woonland. In het belastingverdrag tussen België en Nederland is hier sprake van.

Alle financiële instrumenten die worden aangehouden op een effectenrekening worden geïncasseerd, afgeleide producten inbegrepen. In het wetsontwerp is bepaald dat indien cash op een effectenrekening wordt aangehouden, dit eveneens onder het toepassingsgebied van de JTER valt. De JTER is verschuldigd wanneer de gemiddelde waarde van de activa aangehouden op de effectenrekening meer bedraagt dan € 1 miljoen gedurende de referentieperiode (drempel). In principe begint de referentieperiode op 1 oktober en eindigt de periode op 30 september van het daaropvolgende jaar.

De drempel wordt bepaald op basis van de gemiddelde waarde van de activa op de effectenrekening op vier referentietijdstippen: 31 december, 31 maart, 30 juni en 30 september. De drempel wordt bepaald per effectenrekening en niet per titularis. De JTER zal daarom niet van toepassing zijn wanneer een titularis twee effectenrekeningen aanhoudt, met op elke rekening financiële instrumenten en cash voor een gemiddelde waarde van € 950.000. De JTER zal echter wel van toepassing zijn op een effectenrekening met een gemiddelde waarde van € 1.5 miljoen, zelfs als de rekening wordt aangehouden door meerdere titularissen.

Het belastingtarief bedraagt 0,15% en wordt geheven op de gemiddelde waarde van de activa aangehouden op de effectenrekening die de drempel van € 1 miljoen overschrijft. Bovendien is de JTER beperkt tot 10% van het verschil tussen de gemiddelde waarde en het drempelbedrag van € 1.000.000, om te vermijden dat de betaling van de taks aanleiding geeft tot een daling van de waarde van de effectenrekening onder het drempelbedrag. Effectenrekeningen aangehouden door een verzekeringsinstelling in het kader van een Tak 23-verzekeringscontract vallen ook onder de nieuwe regeling.

Indien de effectenrekening wordt aangehouden bij een Belgische tussenpersoon, dient deze Belgische tussenpersoon de verschuldigde taks in te houden en de JTER-aangifte in te dienen. Belgische tussenpersonen dienen deze verplichtingen na te komen uiterlijk op 20 december (volgend op het einde van de referentieperiode op 30 september). In alle andere gevallen, dient de titularis de JTER-aangifte in te dienen en de verschuldigde JTER te betalen. Als er meerdere titularissen zijn, is elke titularis hoofdelijk aansprakelijk. Elke titularis kan de aangifte indienen voor rekening van alle titularissen. Titularissen dienen de JTER te betalen uiterlijk op 31 augustus van het jaar volgend op het einde van de referentieperiode (i.e. uiterlijk op 31 augustus 2022 voor de referentieperiode eindigend op 30 september 2021). De indieningstermijn voor de aangifte personenbelasting is van toepassing op de JTER-aangifte.

De nieuwe JTER dient nog te worden goedgekeurd door het Belgische parlement.

Wijzigingen Vlaamse erf- en schenkbelasting

De Vlaamse regering wil per 1 juli 2021 een aantal wijzigingen doorvoeren in de erf- en schenkbelasting. Een eerste wijziging betreft het duolegaat. Dit wordt vaak gebruikt door personen die geen partner en afstammelingen hebben in rechte lijn. Hierdoor komen hun erfgenamen in de hoge tarieven terecht (tot 55%) en moeten zij veel erfbelasting betalen. Via het duolegaat wordt een deel van het vermogen nagelaten aan een goed doel, op voorwaarde dat dit goed doel een som doorgeeft aan een vriend of ver familielid én zich ertoe verbindt om alle erfbelasting te betalen. Het goed doel betaalt hierbij op haar eigen deel 8,5% erfbelasting vermeerderd met de erfbelasting die normaal verschuldigd zou zijn door de erfgenaam. Indien goed uitgevoerd heeft dit tot gevolg dat netto meer overblijft en dat het goede doel bovendien wordt begunstigd. Deze techniek zal niet langer fiscaal voordelig zijn voor alle overlijdens vanaf 1 juli 2021.



Ter compensatie worden de tarieven van schenk- en erfbelasting aan goede doelen op 0% gebracht vanaf schenkingen of overlijdens vanaf 1 juli 2021.

De tweede wijziging is de introductie van een vriendenerfenis. Op dit moment geldt voor legaten aan vrienden of verre familieleden een tarief dat kan oplopen van 25% tot 55%. Er komt een mogelijkheid om een bedrag van maximaal € 15.000 na te laten aan een goede vriend of ver familielid aan een tarief van 3% in plaats van de huidige 25%. Hieraan is wel de voorwaarde gekoppeld dat dit legaat moet beschreven staan in een testament.

Een derde voorziene wijziging was de verlenging van de zogeheten verdachte periode bij een handgift van drie naar vier jaar. Als iemand er nu voor kiest om via een hand- of bankgift geld of andere roerende goederen vrij van schenkbelasting te schenken, is hieraan steeds een risico verbonden. Als de schenker binnen de drie jaar na de schenking overlijdt en deze schenking op dat moment nog niet werd geregistreerd, zijn de begunstigen van deze schenking geen schenkbelasting maar erfbelasting verschuldigd. Het voorstel was om deze termijn te verlengen van drie naar vier jaar. Inmiddels is dit voorstel weer ingetrokken. Met name blijkbaar omdat de 'kaasroute' recent is gesloten.
Bron: Voorontwerp van decreet 22 september 2020.

Banksaldi bekend maken aan Nationale Bank van België

Sinds 2014 moeten Belgische belastingplichtigen aan het Centraal Aanspreekpunt van de Nationale Bank van België de nummers van hun buitenlandse bankrekeningen doorgeven. Het CAP deels deze informatie in beginsel niet met de Belgische belastingdienst. Echter als de belastingdienst aanwijzingen van belastingontduiking heeft kan zij deze informatie opvragen bij het CAP.

Als gevolg van internationale gegevensuitwisseling ontvangt de Belgische belastingdienst informatie over de saldi van de buitenlandse bankrekeningen. Het CAP, en daarmee de Belgische belastingdienst, heeft echter op dit moment geen zich op de saldi van de Belgische bankrekeningen. Dit gaat veranderen. Vanaf 31 december 2020 kan de Belgische fiscus ook de saldi van de Belgische bankrekeningen raadplegen.
Bron: Programmawet Belgische staatsblad 30 december 2020.

Kadastraal inkomen buitenlandse panden

België is in november 2020 voor de tweede maal veroordeeld door het Europese Hof van Justitie omdat er een ongeoorloofd onderscheid gemaakt wordt tussen het belasten van huurinkomsten in het buitenland en binnen België. Een Belg die een pand in het buitenland verhuurt, wordt belast op de werkelijke huurinkomsten, terwijl wie in België een pand (niet-professioneel verhuurd) verhuurt, belast wordt op basis van het geïndexeerde kadastraal inkomen van die woning.

De Belgische minister van Financiën heeft onlangs in een wetsontwerp laten zien hoe hij hier mee wil omgaan. De fiscus zal voor elk buitenlands onroerend goed het kadastraal inkomen bepalen, zoals dat bij een Belgische woning het geval is. Concreet zal dit gebeuren op basis van door eigenaars verschaft informatie. Zij zullen een lijst moeten invullen met vragen over de beschrijving van het pand, de ligging, de normale verkoopwaarde voor gebouwde goederen in die regio etc. Als de normale verkoopwaarde niet bekend is, moet men de aankoopprijs en het jaar van aankoop doorgeven, de kostprijs en uitvoeringsdatum van eventuele verbouwingen.

De Belgische belastingdienst hoopt alle informatie over de buitenlandse panden in de loop van het voorjaar te ontvangen. Wie vanaf 1 januari 2021 een buitenlands goed verwerft, krijgt vier maanden de tijd om alle informatie te verzamelen en te bezorgen. Het is de vraag in hoeverre het goed mogelijk is om de juistheid van al deze gegevens te controleren.
Bron: Voorontwerp van decreet 22 september 2020.

